

**Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till
lag om ändring av mervärdesskattelagen**

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

Det föreslås att mervärdesskattelagen ändras så att den övre gränsen för fakturor på mindre belopp sänks från 1 000 euro till 250 euro. För fakturor på mindre belopp kan lindrigare krav tillämpas när det gäller fakturans innehåll.

Det föreslås att lagen dessutom ändras så att en liten ändring görs i den särskilda ordning som tillämpas på mervärdesbeskattningen av elektroniska tjänster som företag som inte är etablerade inom EU säljer. Den skatt-

skyldige skall inte längre kunna rätta skatt som skall redovisas till Finland och som den skattskyldige uppgett till för högt belopp genom att dra av den överbetalda skatten från den skatt som skall betalas till Finland för de följande skatteperioderna under kalenderåret, utan den överbetalda skatten återbärs på ansökan.

Lagen avses träda i kraft den 1 januari 2006.

MOTIVERING

1. Nuläge och föreslagna ändringar

1.1. Den övre gränsen för fakturor på mindre belopp

Bestämmelser om det mervärdesskattesystem som skall tillämpas i Europeiska unionens medlemsstater finns i rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter — Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund (nedan sjätte momsdirektivet).

År 2001 antog rådet ett direktiv som ändrade det sjätte momsdirektivet och skapade ramar för medlemsstaternas bestämmelser om fakturering i anslutning till mervärdesbeskattningen, dvs. rådets direktiv 2001/115/EG om ändring av direktiv 77/388/EEG i syfte att förenkla, modernisera och harmonisera kraven på fakturering när det gäller mervärdesskatt (nedan faktureringsdirektivet).

Syftet med faktureringsdirektivet var att förenkla och modernisera skyldigheterna när det gäller fakturering inom Europeiska gemenskapen genom att skapa en enhetligare rättslig ram för dem. I direktivet finns bl.a. en uttömmande förteckning över de uppgifter

som fakturorna skall innehålla när det gäller mervärdesbeskattningen. Det har ansetts nödvändigt att förenhetliga de uppgifter som skall nämnas på fakturorna för att säkerställa att den inre marknaden fungerar väl med hänsyn till den ekonomiska internationaliseringen och den elektroniska handelns utveckling.

Näringsidkare i alla medlemsstater skall följa förteckningen. För mervärdesskatteändamål kan medlemsstaterna inte kräva andra anteckningar på fakturan. Förteckningen över obligatoriska anteckningar på fakturan gäller sådana fall då näringsidkaren är skyldig att utfärda en faktura enligt mervärdesskattelagstiftningen. Skyldigheten att utfärda en faktura enligt direktivet gäller endast försäljning till andra näringsidkare och till juridiska personer. Om det i en medlemsstats mervärdeskattelagstiftning föreskrivs att säljaren är skyldig att utfärda en faktura också över försäljning till konsumenterna, får medlemsstaterna införa färre, men inte flera, skyldigheter beträffande dessa fakturor än vad som bestäms i direktivet.

Förteckningen i direktivet innefattar tio allmänna uppgifter. I förteckningen nämns dessutom uppgifter som krävs i vissa specialfall. När förteckningen utarbetades strävade man efter att passa ihop harmoniseringsän-

damålet, skattemyndigheternas behov när det gäller övervakningen och näringsidkarnas behov. Avsikten var att som obligatoriska uppgifter endast kräva sådana uppgifter som är nödvändiga å ena sidan för köparen så att denne kan göra avdrag till rätt belopp och vid rätt tidpunkt och eventuellt betala skatt på sitt köp, och å andra sidan för skatteförvaltningen vid övervakningen av att skatten betalas eller dras av vid rätt tidpunkt och till rätt belopp.

Enligt artikel 22.9 punkt d i direktivet får medlemsstaterna dock angående fakturor som avser leverans av varor eller tillhandahållande av tjänster som har ägt rum på deras territorium med förbehåll för att samråd sker med kommissionens mervärdesskattekommitté och på de villkor som de kan komma att fastställa bevilja befrielse från vissa av de krav som gäller fakturans innehåll. Denna möjlighet att avvika från kraven gäller fakturor på mindre belopp samt situationer då handelsbruket inom den berörda verksamhetssektorn, administrativ praxis eller de tekniska förutsättningarna för utställande av dessa fakturor gör det svårt att iakttä alla krav.

Fakturorna skall under alla omständigheter innehålla följande uppgifter:

- datum för utfärdandet,
- identifiering av den skattskyldige,
- identifiering av vilken typ av varor som levererats eller tjänster som har tillhandahållits,
- den skatt som skall betalas eller uppgifter som gör det möjligt att beräkna denna.

Faktureringsdirektivet genomfördes i Finland genom lagen om ändring av mervärdesskattelagen (325/2003), som trädde i kraft den 1 januari 2004. Kraven på de uppgifter som en faktura skall innehålla enligt direktivet togs in i 209 b § 2 mom. i mervärdesskattelagen. De gäller endast sådana fakturor som säljaren är skyldig att ge enligt 209 a § i mervärdesskattelagen. Kraven på de obligatoriska uppgifterna i en faktura tillämpas således på en näringsidkares skattepliktiga försäljning till en annan näringsidkare eller en juridisk person och dito försäljning som berättigar till återbäring samt i vissa specialfall.

I lagens 209 c § intogs den bestämmelse som direktivet möjliggör om lindrigare krav

på de uppgifter som fakturan skall innehålla i specialfall. I enlighet med villkoret i direktivet konsulterade Finland mervärdesskattekommittén (mervärdesskattekommitténs 69:e möte den 4 juni 2003). Enligt motiveringen till den regeringsproposition som gäller lagändringen (RP 266/2002 rd) är det motiverat att i så hög grad som möjligt utnyttja den möjlighet som direktivet erbjuder att inte kräva alla uppgifter av fakturor till små belopp och vissa andra fakturor. Paragrafens 1 mom. 1 punkt gäller fakturor på små belopp och 2-4 punkten fakturor inom vissa verksamhetssektorer och fakturor som skrivs ut under vissa tekniska förutsättningar.

Enligt paragrafens 1 mom. 1 punkt gäller de lindrigare kraven fakturor på högst 1 000 euro. Enligt regeringens proposition föreslogs att den övre gränsen för fakturor på mindre belopp skulle vara 200 euro, men riksdagen höjde gränsen till 1 000 euro.

Försäljare i minuthandeln och annan därmed jämförbar försäljningsverksamhet som riktar sig så gott som uteslutande till privatpersoner kan tillfälligt ha också andra näringsidkare och andra juridiska personer som kunder. I dessa undantagsfall kan fakturorna, för att underlätta faktureringen, enligt 2 punkten upprättas enligt de lindrigare kraven. Med stöd av 3 punkten gäller de lindrigare kraven serveringstjänster eller persontransporter även då försäljningen inte till sin art är sådan att den nästan enbart riktar sig till privatpersoner. Bestämmelsen gäller dock inte serverings- och transporttjänster som är avsedda för vidareförsäljning. Enligt 4 punkten kan de lindrigare kraven på uppgifter på fakturan dessutom tillämpas på verifikationer som skrivs ut av parkeringsautomater och andra liknande anordningar.

Enligt 3 mom. skall en faktura som följer de lindrigare kraven i stället för de allmänna uppgifterna enligt 209 b § 2 mom. 1—10 punkten innehålla datum för utfärdandet, säljarens namn och identifieringsnummer för mervärdesskatt, de sålda varornas mängd och art eller tjänsternas art samt det skattebelopp som skall betalas angivet per skattesats eller skattegrunden angiven per skattesats. Dessa är de minimiuppgifter som direktivet förutsätter av dylika fakturor.

Enligt paragrafens 2 mom. gäller de lindri-

gare kraven inte gemenskapsinterna försäljningar eller distansförsäljningar i Finland av varor som skall transporteras från Finland till en annan medlemsstat. De tillämpas inte heller på distansförsäljning eller försäljning i installerat skick i Finland av varor som transporteras från en annan medlemsstat till Finland, och inte heller på sådan vidareförsäljning enligt 72 g § 3 punkten som utförs av den som gjort ett gemenskapsinternt förvärv.

Det föreslås att mervärdesskattelagen ändras så att den övre gränsen för fakturor på mindre belopp sänks från 1 000 euro till 250 euro. Det nuvarande maximibeloppet på 1 000 euro kan inte anses överensstämma med direktivet. En stor del av fakturorna understiger 1 000 euro. De lindrigare kraven på uppgifter som en faktura skall innehålla är avsedda för undantagsfall, och den aktuella bestämmelsen i direktivet bör tolkas restriktivt. Ett så högt maximibelopp kan inte heller motiveras på tillsynsmässiga grunder med beaktande bl.a. av att de lindrigare kraven inte förutsätter att köparens namn antecknas på fakturan. Fakturan är köparens bevis på avdragsrätten och därför borde det i regel förutsättas att köparens namn antecknas på fakturorna.

Kommissionen har inlett officiellt övervakningsförfarande mot Finland genom den formella underrättelse som sänds den 18 oktober 2004 (2004/2165). Kommissionen anser att maximibeloppet på 1 000 euro när det gäller fakturor på mindre belopp enligt mervärdesskattelagen strider mot det sjätte momsdirektivet. Enligt kommissionens ståndpunkt ligger 250 euro nära den övre gränsen för en faktura på mindre belopp enligt direktivet. De belopp som fastslagits i övriga medlemsstater varierar från 100 till 250 euro.

Finland konstaterar i sitt svar till kommissionen den 8 december 2004 (HEL1020-52) att statsrådet bereder ett förslag till ändring av bestämmelsen, där det föreslås att den övre gränsen för fakturor på mindre belopp sänks från 1 000 euro. Kommissionen har i ett brev av den 25 februari 2005 frågat om innehållet i den ändring som Finland bereder och om tidtabellen för antagandet (EU/2005/0297).

1.2. Ändring av den särskilda ordningen för elektroniska tjänster

Vid ingången av juli 2003 trädde lagen om ändring av mervärdesskattelagen (971/2002) i kraft, genom vilken en särskild ordning för elektroniska tjänster infördes. Ordningen innebär att en säljare etablerad utanför EU kan sköta sina med beskattningen sammanhängande deklarations- och betalningsförpliktelser gentemot samtliga medlemsstater via skatteförvaltningen i en enda medlemsstat som säljaren valt. Ordningen gäller elektroniska tjänster som en sådan säljare säljer till konsumenter i EU:s medlemsstater. Den medlemsstat där konsumenten är etablerad eller har sin hemort har beskattningsrätt angående tjänsterna. Den medlemsstat som den skattskyldige har valt till registreringsmedlemsstat förmedlar den skattskyldiges deklarationer och betalda skatter till beskattningsmedlemsstaten, dvs. konsumtionsmedlemsstaten.

Lagändringen grundade sig på ett direktiv om ändring av sjätte momsdirektivet (rådets direktiv 2002/38/EG om ändring och ändring för begränsad tid av direktiv 77/388/EEG vad gäller mervärdesskatteordningen för radio- och televisionssändningar samt vissa tjänster som tillhandahålls på elektronisk väg). Även om direktivets bestämmelser om elektronisk handel är i kraft temporärt till den 30 juni 2006, är bestämmelserna om saken i mervärdesskattelagen bestående, eftersom det verkar sannolikt att ordningen fortgår i en eller annan form.

Enligt 133 u § 1 mom. i mervärdesskattelagen får en skattskyldig som använder den särskilda ordningen och som har uppgett den skatt som för en skatteperiod skall redovisas till Finland till för högt belopp, rätta felet genom att dra av den till för högt belopp uppgivna skatten från den skatt som skall redovisas till Finland för de följande skatteperioderna under kalenderåret. Enligt 2 mom. återbärs överbetald skatt som skall redovisas till Finland efter kalenderårets slut på ansökan eller på basis av annan utredning till en skattskyldig som inte har gjort en rättelse enligt 1 mom. Bestämmelserna gäller också sådana fall då registreringsmedlemsstaten är någon annan medlemsstat än Finland. Be-

stämmelserna gäller inte skatt som skall redovisas till en annan medlemsstat.

Mellan 1977 och 2003 har mervärdesskattekommittén, som består av representanter för kommissionen och medlemsstaterna, i egenskap av rådgivande organ i enlighet med artikel 29 i sjätte momsdirektivet, enhälligt antagit en rad icke-bindande riktlinjer i syfte att få till stånd en korrekt och mera enhetlig tillämpning av det nuvarande mervärdesskattesystemet och sedan 1993 förbättra den inre marknadens sätt att fungera.

Efter att ha utvärderat hur de enhälligt antagna riktlinjerna fungerar och hur nyttiga de är har kommissionen ansett det motiverat att ge en del av dem rättsligt bindande form genom en förordning, i syfte att öka den rättsliga säkerheten i framtiden när det gäller hur bestämmelserna i direktivet skall tillämpas. Kommissionens förslag av den 8 oktober 2004 till rådets förordning om fastställande av tillämpningsföreskrifter för direktiv 77/388/EEG rörande det gemensamma systemet för mervärdesskatt (KOM(2004) 641 slutlig, nedan förslag till förordning om tillämpningsföreskrifter) gäller detta.

Riktlinjer för den särskilda ordningen för elektroniska tjänster har också antagits och inkluderats i den föreslagna förordningen. Enligt en av riktlinjerna skall skatteperioden enligt den särskilda ordningen för en icke-etablerad skattskyldig i registreringsmedlemsstaten betraktas som en självständig, avslutad skatteperiod. När den särskilda ordningen för elektronisk handel genomfördes i Finland ansåg man att denna riktlinje inte utgjorde något hinder för införandet av förordningen enligt 133 u § 1 mom. i mervärdesskattelagen.

Ovan nämnda riktlinje har dock inkluderats i den föreslagna förordningen i en annan form. Enligt artikel 23.3 i den föreslagna förordningen får, när en mervärdesskattedeklaration väl har ingetts, uppgifterna i den ändras endast genom ändring av den deklarationen, inte genom justeringar i en senare mervärdesskattedeklaration. På motsvarande sätt får eventuella senare ändringar av mervärdesskattebelopp som betalats på basis av en mervärdesskattedeklaration endast företas med hänvisning till den deklarationen och får inte uppföras i en annan deklaration eller ju-

steras i en senare deklaration. I samband med behandlingen av den föreslagna förordningen i rådets arbetsgrupp för skatteärenden har det framkommit att de övriga medlemsstaterna uppenbarligen har tolkat den aktuella riktlinjen i enlighet med den föreslagna förordningen.

Med beaktande av att syftet med riktlinjerna och den föreslagna förordningen är att öka den rättsliga säkerheten när det gäller tillämpningen av mervärdesskattesystemet och säkerställa en mera enhetlig tillämpning av systemet, föreslås att 133 u § i mervärdesskattelagen ändras så att den överensstämmer med innehållet i artikel 23.3 i den föreslagna förordningen. En skattskyldig som använder den särskilda ordningen skall inte längre på eget initiativ få rätta skatt som skall redovisas till Finland och som den skattskyldige uppgett till för högt belopp genom att minska den skatt som skall betalas till Finland för de följande skatteperioderna under kalenderåret, utan den överbetalda skatten återbärs till den skattskyldige på ansökan eller på basis av annan utredning. Återbäringen kan enligt förslaget betalas redan under kalenderåret efter skatteperiodens utgång. Skatten kan återbäras senast det tredje kalenderåret efter utgången av det kalenderår för vilket den skattskyldige har uppgett skatten till för högt belopp eller också senare på yrkande som den skattskyldige framställt senast vid nämnda tidpunkt.

I paragrafen föreslås dessutom att rättelse skall kunna göras och besvär anföras redan under kalenderåret vid tillämpningen av 192 och 193 §.

1.3. Andra ändringar

I 2 a § i mervärdesskattelagen föreskrivs att skattskyldig för sådan vidareförsäljning som nämns i 72 g § är köparen, om säljaren på försäljningsverifikationen har gjort de anteckningar som avses i 209 a § 4 mom. Bestämmelsen gäller s.k. trepartsaffärer, då en vara säljs två gånger efter varandra så att varan i samband med den första försäljningen transporteras direkt från den första säljaren till den andra köparen från en medlemsstat till en annan. För att undvika att den första köparen blir tvungen att registrera sig som skattskyldig för det gemenskapsinterna för-

värvet och för vidareförsäljningen av varan i den stat där transporten upphör är den andra köparen under vissa förutsättningar skattskyldig för den första köparens försäljning.

Av samma orsak anses ett gemenskapsinternt varuförvärv vid trepartsaffärer ha blivit beskattat enligt 63 f § i den stat där varutransporten upphörde under vissa förutsättningar. Enligt 63 g § 5 punkten i mervärdesskattelagen är en förutsättning att köparen på försäljningsverifikationen beträffande vidareförsäljningen har gjort de anteckningar som avses i 209 a § 4 mom. eller motsvarande anteckningar.

I lagens 209 a § 4 mom. föreskrevs ursprungligen att säljaren vid vidareförsäljning som avses i 72 g § i verifikationen skall anteckna varans pris utan skatt, skattens belopp i fråga om de olika skattesatserna, eget och köparens mervärdesskatte nummer samt en anteckning om att det är fråga om en trepartsaffär.

Det aktuella 4 mom. blev 5 mom. genom lagen om ändring av mervärdesskattelagen (1457/2001). Paragrafen ändrades genom lag 325/2003, genom vilken faktureringsdirektivet genomfördes. Bestämmelser om de uppgifter som en faktura skall innehålla finns i 209 b § 2 mom. i den gällande lagen. I 1 mom. anges under vilka förutsättningar fakturor kan sändas elektroniskt. I paragrafen finns inte längre någon specialbestämmelse om trepartsaffärer, utan de allmänna kraven på uppgifter som skall ingå i en faktura och som nämns i 2 mom. gäller även dem.

Med anledning av det som anförts ovan föreslås att lagens 2 a § ändras så att en förutsättning för köparens skattskyldighet är att säljarens faktura överensstämmer med 209 b §. Det föreslås att lagens 63 g § 5 punkt ändras på motsvarande sätt så att köparens faktura beträffande vidareförsäljningen skall överensstämma med 209 b § eller motsvarande bestämmelser.

De föreslagna ändringarna överensstämmer med artikel 21.1 punkt c tredje strecksatsen (i artikel 28 g), artikel 28 b A punkt 2 tredje stycket och artikel 28 c E punkt 3 i sjätte momsdirektivet.

Det föreslås dessutom att mervärdesskattelagen ändras så att följande hänvisningsfel rättas. I det inledande stycket i lagens 63 g §

skall hänvisas till 63 f § i stället för 63 e §, i det inledande stycket i 72 g § skall hänvisas till 63 e § i stället för 63 d § och i 162 b § 2 mom. skall hänvisas till 63 g § i stället för 63 f §.

2. Propositionens konsekvenser

Eftersom de föreslagna ändringarna gäller procedurmässiga faktorer har propositionen inga direkta verkningar på skatteintäkten. Det förslag som gäller den övre gränsen för fakturor på mindre belopp kan i någon mån anses främja att skatten betalas till rätt belopp och förbättra skatteförvaltningens förutsättningar att övervaka beskattningen, och kan i princip öka företagens administrativa kostnader något.

Det förslag som gäller den särskilda ordningen för elektronisk handel ökar i princip i någon mån det administrativa arbetet inom skatteförvaltningen och för dem som säljer elektroniska tjänster och inte är etablerade inom EU.

3. Beredningen av propositionen

Propositionen har beretts som tjänsteuppdrag vid finansministeriet. Skattestyrelsen och centrala intresseorganisationer inom näringslivet har hörts i samband med beredningen.

4. Ikraftträdande

Lagen föreslås träda i kraft den 1 januari 2006 av nedan nämnda skäl.

Eftersom kommissionen har inlett överträdelseförfarande mot Finland när det gäller den övre gränsen för fakturor på mindre belopp är det motiverat att den ändring som gäller detta träder i kraft så snart som möjligt. Det är dock skäl att lämna en några månader lång anpassningstid mellan stadfästandet av lagen och lagens ikraftträdande.

Det förslag till förordning om tillämpningsföreskrifter som gäller bl.a. den särskilda ordningen för elektronisk handel kan träda i kraft vid ingången av 2006. Med beaktande av att det är fråga om direkt tillämplig rätt är det motiverat att lagstiftningen i Finland överensstämmer med förordningen när den

träder i kraft.

Lagen skall tillämpas när en såld vara har levererats, en tjänst har utförts eller ett gemenskapsinternt förvärv har gjorts den dag lagen träder i kraft eller därefter. När det gäller leveransprincipen motsvarar den förslagna bestämmelsen den praxis som tillämpats i samband med tidigare ändringar av

mervärdesskattelagen. Lagens 133 u § skall tillämpas första gången på den skatt som skall betalas för den skatteperiod som börjar den dag lagen träder i kraft.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs Riksdagen följande lagförslag:

Lag

om ändring av mervärdesskattelagen

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i mervärdesskattelagen av den 30 december 1993 (1501/1993) 2 a §, i 63 g § det inledande stycket och 5 punkten, i 72 g § det inledande stycket, 133 u §, 162 b § 2 mom. och 209 c § 1 mom. 1 punkten,

sådana de lyder, 2 a § och 162 b § 2 mom. i lag 1767/1995, det inledande stycket och 5 punkten i 63 g § i lag 935/2004, det inledande stycket i 72 g § i lag 1486/1994, 133 u § i lag 971/2002 och 209 c § 1 mom. 1 punkten i lag 325/2003, som följer:

2 a §

Skattskyldig för sådan vidareförsäljning som nämns i 72 g § är köparen, om säljarens faktura överensstämmer med 209 b §.

63 g §

Ett gemenskapsinternt varuförvärv anses ha blivit beskattat enligt 63 f § i den stat där varustransporten upphörde även då:

5) köparens faktura beträffande vidareförsäljningen överensstämmer med 209 b § eller motsvarande bestämmelser, och

72 g §

Skatt behöver inte betalas för gemenskapsinterna varuförvärv enligt 63 e § i Finland, om

133 u §

Har en skattskyldig som använder den särskilda ordningen uppgivit den skatt som för en skatteperiod skall redovisas till Finland till för högt belopp, återbärs den överbetalda skatten till den skattskyldige på ansökan eller på basis av annan utredning. Skatten kan återbäras senast det tredje kalenderåret efter utgången av det kalenderår för vilket den skattskyldige har uppgivit skatten till för högt

belopp eller också senare på yrkande som den skattskyldige framställt senast vid nämnda tidpunkt.

Vid tillämpningen av 187, 192, 193 och 204 § utgör det kalenderår till vilket ifrågasvarande skatteperiod hänför sig räkenskapsperiod för en skattskyldig som använder den särskilda ordningen. Vid tillämpningen av 192 och 193 § kan rättelse göras och besvär anföras redan under kalenderåret.

162 b §

En sammandragsdeklaration skall också avges om ett gemenskapsinternt varuförvärv som den skattskyldige har gjort med stöd av 63 g § anses ha blivit beskattat i den stat där transporten upphörde.

209 c §

Med avvikelse från 209 b § 2 mom. 1—10 punkten behöver följande fakturor innehålla endast de uppgifter som nämns nedan i 3 mom.:

1) fakturor på högst 250 euro,

Denna lag träder i kraft den 20 .

Lagen tillämpas när en såld vara har levererats, en tjänst har utförts eller ett gemenskapsinternt varuförvärv har gjorts den dag

lagen träder i kraft eller därefter. Lagens som skall betalas för den skatteperiod som
133 u § tillämpas första gången på den skatt börjar den dag lagen träder i kraft.

Helsingfors den 1 april 2005

Republikens President

TARJA HALONEN

Minister *Hannes Manninen*

Lag**om ändring av mervärdesskattelagen**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i mervärdesskattelagen av den 30 december 1993 (1501/1993) 2 a §, i 63 g § det inledande stycket och 5 punkten, i 72 g § det inledande stycket, 133 u §, 162 b § 2 mom. och 209 c § 1 mom. 1 punkten,
 sådana de lyder, 2 a § och 162 b § 2 mom. i lag 1767/1995, det inledande stycket och 5 punkten i 63 g § i lag 935/2004, det inledande stycket i 72 g § i lag 1486/1994, 133 u § i lag 971/2002 och 209 c § 1 mom. 1 punkten i lag 325/2003, som följer:

Gällande lydelse

2 a §

Skattskyldig för sådan vidareförsäljning som nämns i 72 g § är köparen, om säljaren på försäljningsverifikationen har gjort de anteckningar som avses i 209 a § 4 mom.

63 g §

Ett gemenskapsinternt varuförvärv anses ha blivit beskattat enligt 63 e § i den stat där varutransporten upphörde även då

5) köparen på försäljningsverifikationen beträffande vidareförsäljningen har gjort de anteckningar som enligt 209 a § 4 mom. skall göras på fakturan eller motsvarande anteckningar, och

72 g §

Skatt behöver inte betalas för gemenskapsinterna varuförvärv enligt 63 d § i Finland, om

133 u §

Har en skattskyldig som använder den särskilda ordningen uppgett den skatt som för en skatteperiod skall redovisas till Finland till för högt belopp, *får han rätta felet genom att dra av den till för högt belopp uppgivna skatten från den skatt som skall redovisas till Finland för de följande skatteperioderna under kalenderåret.*

Föreslagen lydelse

2 a §

Skattskyldig för sådan vidareförsäljning som nämns i 72 g § är köparen, *om säljarens faktura överensstämmer med 209 b §.*

63 g §

Ett gemenskapsinternt varuförvärv anses ha blivit beskattat enligt 63 f § i den stat där varutransporten upphörde även då:

5) *köparens faktura beträffande vidareförsäljningen överensstämmer med 209 b § eller motsvarande bestämmelser, och*

72 g §

Skatt behöver inte betalas för gemenskapsinterna varuförvärv enligt 63 e § i Finland, om

133 u §

Har en skattskyldig som använder den särskilda ordningen uppgivit den skatt som för en skatteperiod skall redovisas till Finland till för högt belopp, återbärs den överbetalda skatten till den skattskyldige på ansökan eller på basis av annan utredning. Skatten kan återbäras *senast det tredje kalenderåret efter utgången av det kalenderår för vilket den*

Överbetald skatt som skall redovisas till Finland återbärs efter kalenderårets slut på ansökan eller på basis av annan utredning till en skattskyldig som inte har gjort en rättelse enligt 1 mom. Skatten kan återbäras inom tre år från utgången av det kalenderår för vilket den skattskyldige har uppgivit skatten till för högt belopp eller också senare på yrkande som den skattskyldige framställt inom nämnda tid.

Vid tillämpningen av 187, 192, 193 och 204 § utgör det kalenderår till vilket ifrågasvarande skatteperiod hänför sig räkenskapsperiod för en skattskyldig som använder den särskilda ordningen.

162 b §

En sammandragsdeklaration skall också avges om ett gemenskapsinternt varuförvärv som den skattskyldige har gjort med stöd av 63 f § anses ha blivit beskattat i den stat där transporten upphörde.

209 c §

Med avvikelse från 209 b § 2 mom. 1—10 punkten behöver följande fakturor innehålla endast de uppgifter som nämns nedan i 3 mom.:

- 1) fakturor på högst 1 000 euro,
-

skattskyldige har uppgivit skatten till för högt belopp eller också senare på yrkande som den skattskyldige framställt senast vid nämnda tidpunkt.

Vid tillämpningen av 187, 192, 193 och 204 § utgör det kalenderår till vilket ifrågasvarande skatteperiod hänför sig räkenskapsperiod för en skattskyldig som använder den särskilda ordningen. Vid tillämpningen av 192 och 193 § kan rättelse göras och besvär anföras redan under kalenderåret.

162 b §

En sammandragsdeklaration skall också avges om ett gemenskapsinternt varuförvärv som den skattskyldige har gjort med stöd av 63 g § anses ha blivit beskattat i den stat där transporten upphörde.

209 c §

Med avvikelse från 209 b § 2 mom. 1—10 punkten behöver följande fakturor innehålla endast de uppgifter som nämns nedan i 3 mom.:

- 1) fakturor på högst 250 euro,
-

Denna lag träder i kraft den 20 .

Lagen tillämpas när en såld vara har levererats, en tjänst har utförts eller ett gemenskapsinternt varuförvärv har gjorts den dag lagen träder i kraft eller därefter. Lagens 133 u § tillämpas första gången på den skatt som skall betalas för den skatteperiod som börjar den dag lagen träder i kraft.
